

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2392/2023
20.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранке Дражић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Зеловић, адвокат из ..., против туженог Универзитетског клиничког центра Србије, кога заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 67/23 од 09.02.2023. године, у седници одржаној 20.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 67/23 од 09.02.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 67/23 од 09.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1646/21 од 11.10.2022. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да на име разлике између минималне зараде и исплаћене плате за период од марта 2018. године до децембра 2018. године исплати тужиљи новчане износе, наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставовима трећим и четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље да се обавезе тужени да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од марта 2018. године до фебруара 2021. године исплати новчане износе наведене у овим ставовима изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је предлог туженог да се РФ ПИО позове у својству умешача. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 79.000,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 67/23 од 09.02.2023. године, ставом првим изреке одбијене су као неосноване жалбе туженог и тужиле и потврђена наведена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију побијајућу је у усвајајућем делу за исплату разлике између минималне зараде и исплаћене плате за утужени период, због погрешне примене материјалног права, с предлогом да се о ревизији одлучи као посебној на основу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужиле је поднела одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за уједначавањем судске праксе ни ново тумачење права, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова. О праву тужиле на исплату разлике између исплаћене зараде и минималне зараде одлучено је уз примену материјалног права у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке ревизијског суда, а у вези примене одредбе члана 111. Закона о раду („Сл. Гласник РС“ бр. 24/05...95/18). Одлуке нижестепених судова су у складу са уједначеном судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у којој је расправљано питање права запосленог на исплату минималне зараде, тако да зарада коју запослени остварује својим радом не може бити нижа од минималне зараде за стандардни учинак и пуно радно време, односно за време које се изједначава са пуним радним временом. Врховни суд указује да је циљ исплате минималне зараде да се обезбеди заштита запослених ради задовољавања њихових егзистенцијалних и социјалних потреба, као и потреба чланова њихових породица, што је предвиђено и Конвенцијом Међународне организације рада број 131 о утврђивању минималних надница и Препоруком број 136 о утврђивању минималних надница.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у радном спору, дозвољеност ревизије се оцењује на основу члана 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 15.03.2021. године и преиначена је 27.08.2021. године, додавањем уз постојећи и тужбени захтев за исплату разлике између исплаћене и минималне зараде, а вредност предмета спора побијаног дела износи 7.529,57 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић